

Ion Mărculescu

HARALAMBA

Ion Mărculescu

Haralamba

Cartea a patra din ciclul „Jurnalul de la Marcona“

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Design: Radu Manelici

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Lector:
Victor Petrescu

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Lorina Chițan
Cătălina Ioancea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MĂRCULESCU, ION

Haralamba / Ion Mărculescu. - București :

Editura Trei, 2012

ISBN 978-973-707-618-2

821.135.1-31

Copyright © Editura Trei, 2012

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-618-2

Într-o bună zi, simțind că existența lui o pune în pericol pe a mea, va trebui să-l omor pe acest Haralambie inventat de mine. Deocamdată nu știu cum s-o fac, prin împușcare, prin spânzurare sau, cel mai bine, provocându-i un stop cardiac în timp ce doarme. Un stop banal m-ar scuti de bănuiala că eu sunt autorul crimei.

ÎMPĂRATUL auzea rumoarea mulțimii adunate să-i asculte discursul, în piața largă a palatului. Nu se grăbi să iasă la balcon, așa că mai întârzie timp de două minute ca să admire vasul de Murano cu filigran aurit, încercând să trăiască o stare de beatitudine, dar, în două secunde, știe oricine, nu este destul timp să fii pătruns de trăiri artistice emoționale, iar de stări de extaz nici nu poate fi vorba, în cazul de față. Așa că Împăratul a rămas în continuare calm, drept și liniștit în gândirea lui. Aproape nepăsător.

Haralambie, personaj foarte cunoscut după nume, în timp ce ieși dimineața din locuință, își aruncă (a câta oară?) privirea spre tulpina iederei plantate chiar de el în primăvară, lângă zid. Aproape emoționat, o mângâie cu palma. Stârnit de mângâierea lui, un stol de țânțari își luă zborul dintre frunze. Pe mâinile lui Haralambie rămase ploaia picăturilor fine de rouă. Haralambie este un funcționar modest, conștiincios, poartă numărul 28,5 la pantofi și, de aceea, este un mare anonim.

Haralamba, dublura de sex opus a lui Haralambie, își luă la umăr târșurile cu care zi de zi mătură strada.

Haralambie nu-și cunoaște dublura, nici măcar nu a auzit de existența ei, deoarece Haralamba locuiește în alt oraș, la mare distanță. Înțelege matala ce vreau să spun!

Împăratul apăsă butonul roșu pentru ca aghiotanții și înalții sfetnici să se prezinte la ordinele sale. N-avea ordine de dat.

Haralambie porni spre stația de autobuz.

Haralamba surâse la gândul că, într-o zi, va scăpa de târșurile astea nenorocite și va mătura strada cu ajutorul unei mașini din astea moderne de măturat, la al cărei volan o să stea chiar ea. Apăsă, în gând, pe claxon, certându-i pe cei care încă mai dormeau: sculați-vă, puturoșilor, că s-a făcut prânzul. Doi bărboși care lucraseră în schimbul de noapte, treziți de sunetul claxonului, scoaseră fețele lor mototolite pe fereastră: fire-ai a dracului de curvă, cu mașina ta cu tot!

Împăratul le spuse aghiotanților, sfetnicilor și miniștrilor că are de gând să iasă la balcon și să vorbească mulțimii care îl ovaționa în piață.

Haralamba tocmai lua colțul la o curbă de 90 de grade, a șoselei. Trase tare de volan. Un ministru încercă să-i spună Împăratului că mulțimea nu-l ovaționa, ci, dimpotrivă, îl înjura și îl blestema. Involuntar, fără a auzi cele spuse de ministru, Împăratul schiță gestul acela care îi bagă în sperieți pe toți. Eu nu pot să explic cum arată acel gest, dar, chiar dacă aș ști să vă explic, tot n-ați pricepe.

Haralambie furase iedera aceea dintr-o grădină publică. Nu că nu ar fi avut de unde să o procure altfel, dar o superstiție spune că un copac sau o plantă, ca să se prindă când o sădești, apoi să crească mare și stufoasă, trebuie furată.

Un elicopter țâșni și răscoli gheața cerului.

Plantase iedera lângă zid și ea crescuse veselă, stufoasă și de un verde ca dintr-un tablou de Veronese. În curând avea să se întindă pe tot peretele. Dracii de copii îi mai rupeau, din când în când, câte o frunză. Dracii de copii!

La ieșirea în balcon, Împăratul fu întâmpinat de un tunet de huiduieli. Ce zic? Ce zic? întrebă el.

Din când în când, Haralamba mai apărea în lume cu câte un ochi vânăt. Bărbatu-său, un bețiv notoriu, avea pumnul tare greu.

Ce spun? Ce spun? întrebă el.

Alteță!... încercă să-i spună primul-ministru...

Ce dracu zbârnâie elicopterul ăsta?

Cei mai atenți erau ziaristii străini. Veniseră cu sutele din țări îndepărtate, nu știu cine mama focului îi anunțase că va fi ce va fi. Căci va fi!

Elicopterul zbârnâia.

Împăratul făcu din mână arhicunoscutul gest, arătând că vrea să se adreseze mulțimii din piață. Elicopterul zbârnâia. Mulțimea tuna cumplit. Huiduieli. Înjurături. Zbârnâit de elicopter.

Haralambie ajunsese în fața biroului său, o masă cu colțuri tocite de bătrânețe și cu urme de cerneală printre pete de grăsime. Ce zic? Ce zic? Haralambie simți o acreală în gât revăzându-și biroul rablagit lângă care stătea umil și rușinat un scaun de lemn curbat. Se gândi la Haralamba.

Întâi începură să arunce cu steagurile și cu pancartele pe care apărea chiar portretul Împăratului. Nimeni n-avea voie să vină și să-l elogieze pe Împărat, fără steag și fără pancartă. Pe care, neapărat, trebuia să apară chipul lui, al celui mai iubit fiu al națiunii. Împăratul se

gândi la Haralamba. Dar nu prea mult timp, doar așa, un gând fugar. Primul-ministru și șeful serviciului de pază și protecție încercară să-i explice cât este de periculos pentru Împărat să stea la balcon, în fața acestei mulțimi tumultuoase care nici ea nu știa ce vrea. Haralamba, cu mașina ei englezească de măturat, cu volanul pe dreapta, era cât pe-aci să dea peste un pieton cumsecade, dar șchiop, care abia putu să se ferească în ultima secundă. Dar asta nu interesează pe nimeni. Era doar un pensionar amărât și, pe deasupra, și veteran de război. Atunci începură unii să tragă cu armele alea cu microunde. Degetele lui Haralambie se plimbară pe tastatura mașinii de scris. Mașina scoase gemete și țcăneli. Când unda glonțului atingea vreun demonstrant, acela răcnea ca atins de un fier înroșit în foc. Alteță!... armele!... șopti galben șeful serviciului de pază și ordine. Dar împăratul nu-l luă în seamă. Aceia trăgeau cu microundele mai ales în poponețele femeilor. Erau mai grase, mai apetisante și, de reținut, femeile țipau mai tare decât bărbații. Aveau capacitatea de a se emoționa mai tare decât aceștia. Ce dracu' bubuie pe capota mașinii mele de măturat strada? se întrebă electrocutată Haralamba. Una dintre mături îi zbură de pe umăr cât colo. Ea își duse mâna la buca dreaptă unde simțise o împunsătură de cuțit. Oricât de tare se străduia Haralambie să nu facă greșeli la mașina de scris, gândul îi alerga la tufișul de iederă care, verde, umed și în special plin de țăntari, avea să se întindă, într-un an – doi, pe tot peretele casei. Tunetele mulțimii agitate erau inimaginabile. O mare de mâini înota pe deasupra capetelor. O rază de microunde lovi într-una din coloanele canelate ale balconului. Pulberea de tencuială cauzată de lovitură... Împăratul își dete seama de pericol și se retrase

precipitat în luxosul și spațiosul său birou unde domina un vas de Murano cu filigran aurit. Peste câteva zile, Împăratul, conform prezicerilor vrăjitoarei Mama Omida, un fel de talpa iadului, urma să apară în fața plutonului de execuție și să cânte imnul sărăntocilor și al amărăților. Soldații îl mitraliaseră cu nepotolită sete. Haralamba urma să treacă cu mașina și să șteargă urmele de sânge de pe ciment. Haralambie, cu un inacceptabil număr de greșeli de dactilografie, își va termina transpiratul, chinuitul raport în care va povesti, de la cap la coadă, cum s-au petrecut faptele de-adevăratelea. Și asta cu mult înainte ca ziarele să apuce să trâmbițeze în toată țara că a început Revoluția. Însă lucrurile nu se vor opri aici, pentru că nu este nici prima, nici ultima revoluție. Oamenii încercă tot timpul câte ceva!

CEI CARE SE PRICEP spun că omenirea urmează să se confrunte cu dificultăți care ar putea să-i pună în pericol chiar și existența. Astfel că homo sapiens se află într-o stare psihică apocaliptică.

Cu toate astea, există și unele semne liniștitoare, altele decât cum ar fi că se ieftinește untul și nu se scumpește benzina săptămâna viitoare. Altele! De exemplu, ne-a parvenit o veste care pare să rezolve în proporție de nouăzeci și nouă la sută problemele care privesc soarta noastră. Astfel, știrea alarmantă (care a măcinat presa mondială în ultimul timp, și mai cu seamă pe cea americană), cum că președintele și-a vopsit părul, a fost infirmată. Și nu oricum, ci la modul absolut, după ce a pus pe jar atât de tare populația planetei. Această știre provenea de la două persoane care păreau a fi în regulă cu tărcuța și demne de toată încrederea. Într-o dimineață, acestea l-au văzut pe președinte cărunt la tâmple, iar după-amiază nu mai avea niciun firisor alb. Ele precizau chiar și marca vopselei de păr folosite. O marcă deosebită, cum dă bine pentru liderul celei mai vânjoase democrații din lume și din univers.

Apoi, pe la orele prânzului, informația s-a dovedit a fi un fals bine pus la punct de unele servicii secrete, probabil cele arabe, ca răspuns la faptul că americanii le tot trimit pe cap, fără odihnă, bombe și rachete teleghidate.

Poate că inimile noastre nu s-ar fi liniștit complet dacă nu am fi aflat chiar din gurița primei doamne (declarație preluată de toate televiziunile, de toate ziarele, de analiști politici și economici, de strategii marilor teatre de război), cum că președintele, adică soțul dumneaei, nu numai că nu-și vopsește părul, dar nici nu este interesat de propria ținută vestimentară. Și că, dacă nu ar fi dânsa care să-l controleze în fiecare dimineață, bietul de el ar fi în stare să plece la serviciu în izmene și în papuci (chiar a și făcut-o de vreo două ori!), așa de aiurit este! Și tot doamna afirmă că a reușit să-l dezvețe de fumat, i-a zis bă, dacă nu te lași de tabacioc, ai dat de belea cu mine, pun reteveiul pe spinarea ta și te fac de răs în fața națiunilor unite!

Astfel că, purificat de păcat și, pe deasupra, moral până și în ținuta vestimentară, președintele a devenit o garanție, cea mai sigură garanție pentru viitorul luminos al omenirii! Iar noi n-ar mai trebui să ne aplecăm urechea la ce spun tot felul de babe paranoice!

CÂNDVA, demult, niște extraterestri au venit cu mașinile lor trăsnite. Dar, la plecare de pe Pământ, nu au observat (fiind de felul lor cam uituci!) absența a doi dintre ei care, nu se știe din ce motive, încă nu urcaseră în navă. Ceea ce, după unii analiști și istorici, ăsta ar fi primul păcat originar.

Pentru că erau de-acum departe în spațiu, după un consiliu scurt, comandantul navei a hotărât să nu se mai întoarcă pentru a-i lua pe cei doi și să-și continue drumul fără ei. Comandantul nu-i prea avea la inimă pentru că erau cam nătărăi, neserioși, nu-și prea vedeau de treabă și se giugiuleau toată ziua, ceea ce, după unii teologi, analiști și istorici, ăsta ar fi al doilea păcat originar.

Cei doi rămași pe Pământ erau un bărbat și o femeie. Ei s-au înmulțit pentru că, din nava care-i adusese, li s-a transmis, nu știu prin ce sistem de comunicare, probabil prin radio, iubiți-vă, înmulțiți-vă și umpleți pământul! Lucru pe care l-au și făcut, rata prolificității lor fiind de neimaginat chiar și pentru cel care a dat ordinul.

Luna. Oamenii de știință de azi sunt frământați și de întrebarea ce se va întâmpla cu Luna, astrul ceresc al

poetilor pe care niște americani (primii presupuși selenauți) au dus cu ei, din greșeală, câțiva acarieni.

Acarienii au o prolificitate de mii de ori mai mare decât a celor doi extraterestri care au rămas cândva pe melagurile noastre. Ei sunt niște ăia așa de mici, că nici nu-i vezi cu ochiul liber. Pot fi întâlniți peste tot unde trăiește omul, dar nu numai. Hrana lor principală sunt resturile de piele care se descuamează tot timpul de pe corpul uman, dar, la nevoie, se hrănesc cu orice, chiar și cu rocă lunară. Alcoolul nu le place. Acarienii se vor iubi, se vor înmulți și vor sufoca biata Lună! Tot așa cum extraterestrii, adică cei doi rămași, s-au înmulțit, umplând până la refuz pământul. Și de-aici îngrijorarea pentru soarta Lunii!

De chestia asta mi-am adus aminte astăzi, când m-am întâlnit cu Nana, chiar dacă nu are nicio legătură una cu cealaltă. De Nana am fost îndrăgostit cândva, mai demult, aproape o zi întreagă. Eu am fost îndrăgostit, și încă la o intensitate aproape devastatoare, de multe femei! Principiul meu este că, dacă nu te îndrăgostești la maxim și copleșitor, degeaba mai pierzi timpul făcând declarații amoroase. De unele femei am fost îndrăgostit pe o durată mai scurtă, de exemplu cinci minute. De altele, zece minute, iar de altele am fost îndrăgostit chiar o zi întreagă, cum a fost cazul cu Nana. Au fost zile când m-am îndrăgostit de două-trei femei și aproape că mi-am dat sufletul din cauza suferinței imense provocate de iubire. Pentru că, atunci când iubești, musai trebuie să suferi! Iar ca să suferi, e nevoie să faci și ceva efort. Cine n-a pățit-o nu poate înțelege!

Niciodată nu le-am mărturisit acelor femei că le-am iubit. Mai întâi pentru că ele nu înțeleg cum devine

treaba și, la un moment dat, te acaparează, nu mai scapi de ele și îți pierzi cel mai mare dar pe care l-ai primit odată cu viața, libertatea. Mai apoi și pentru că... Dar nu cred că trebuie să fac eu aici o listă de motive! Cine pricepe pricepe și gata!

Cu ocazia întâlnirii de azi cu Nana, am fost frapat de două lucruri, primul că nu mai am niciun fel de emoție, de trăire, de magnetism pentru ea și, al doilea, pentru că ea n-a fost în stare să priceapă niciodată cât de tare am iubit-o eu. O zi întreagă! De unde se vede, vorba nu știu cui a zis-o, că femeile sunt niște ființe atât de superficiale!

SE FĂCEA că este o dimineață însorită. Asta pentru că Haralambie este un tip solar, deși lui nu-i place să recunoască și, de aceea, stă mai mult încruntat, aspect care-i face pe necunoscători să-l ia drept un tip mofluz, răutăcios și așa mai departe.

O pisică neagră traversă strada în viteză. Privind-o de la balcon și simțindu-se cam fără rost pe lumea asta, Haralambie își aduse aminte, fără să vrea, ce a citit el într-o carte, anume că Sisif a fost un om fericit. Că adică știa foarte clar ce trebuie să facă în viață, adică să se ocupe conștiincios de bolovanul său, chiar dacă asta e o muncă monotonă și fără niciun sens. Ba a fost un tâmpit! ripostă enervat Haralambie, dând amplu din ambele mâini. Văzându-l gesticulând atât de energic, Haralamba, din balconul de vizavi, se retrase înapoi speriată și se ascunse după o draperie, crezând că Haralambie vrea s-o lovească peste ochi. Haralamba, de felul ei, nu suportă s-o lovească cineva peste față. Dar se întâmplă și cazuri când nu are scăpare.

Așa că, impresionată până la lacrimi, Haralamba scăpă un oh! de spaimă, cum ziceam, și se întrebă cine oare

este bărbatul ăsta athletic, musculos, hotărât, cu mult păr pe piept. Trebuie spus că, până în această dimineață, Haralamba nu l-a văzut pe Haralambie dezbrăcat, așa că chestia cu părul de pe piept des și aspru ca peria de paie se petrece doar în mintea ei. Nu-mi dau seama ce se petrece în mintea cititorului! Și nici într-a mea!

Haralamba este, după unele păreri, dar eu nu cred așa ceva, tipul de femeie „câți cu nădragi, toți mi-s dragi!“ Nu! Hotărât nu! Haralamba nu este așa! Spun asta cu tărie, pentru că eu sunt dator să-mi apăr personajul pe care l-am creat! Haralamba este o persoană echilibrată, manierată, educată, nu prea complicată. Până la sfârșitul acestei povești în care intenționăm să-i facem pe cei doi să se întâlnească față în față, pe Haralambie și Haralamba, poate vom reuși să-i facem acesteia portretul cel mai credibil.

Haralamba se uită și ea la pisica neagră care traversează strada în cea mai mare viteză. Abia atunci își dă seama că necazul cel mare al dimineții se produsese deja: uitase cafeaua pusă la fiert și aceasta dăduse în foc. Noaptea visase pisică neagră. În vis, scuiase și zisese fugi fire-ai a dracului de pagubă! La rândul său, Haralambie se convinge încă o dată că pisica neagră este chiar mai mult decât o superstiție.

De undeva din vecini, la un aparat de radio tocmai se anunța că un kilowatt de curent obținut într-o centrală atomoelectrică este de două ori mai scump decât unul obținut într-o centrală pe combustibili fosili. Dar, evident, știrea asta este doar pentru noi și nu are niciun fel de legătură cu personajele noastre. De altfel, cine poate numi două lucruri pe lumea asta, care să se afle într-o strânsă legătură logică? Nimeni! Logica este o invenție, un defect al minții omenești!

DESPRE MARILE evenimente ale zilei.

O bătrânică de nouăzeci și doi de ani, din Florida, furioasă pe vecinul ei mai tânăr cu cinzeci de ani care a refuzat să o sărute, și-a luat pistolul și a tras mai multe focuri spre casa acestuia. Deși un glonț i-a trecut prin fereastră, iar altul i-a găurit capota autoturismului, omul a scăpat nevătămat. Nu este primul acces de furie al distinselor doamne, cunoscută pe mapamond pentru crizele de furie pe care le făcea în tinerețe. Cu un an în urmă, a tras de mai multe ori după o femeie care se pare că se întâlnea cam des cu vecinul. Gelozia este o treabă foarte bengoasă!

Fotbalistul Șchiopu se pregătește să-și facă cel de-al nouălea tatuaj, cum reiese dintr-un interviu de-al lui foarte cult și televizat pe toate canalele, așa cum îi stă bine individului într-un asemenea moment istoric. În timpul zilei de azi, marele fotbalist s-a crestat cu lama în timp ce se bărbieră. Deocamdată, nimeni din presa scrisă n-a reușit să afle marca lamei folosite de el, însă panica antrenorilor, doctorilor, maseurilor și microbiștilor creată de acest eveniment nefericit și deosebit de periculos

atinge cote maxime tocmai acum, cu o zi înainte de meciul cu niște sârbi din liga a doua, când se așteaptă ca Șchiopu să dea golul de aur. În timp ce atât eu, cât și ei așteptăm cu sufletul la gură, televiziunile de pe glob comentează evenimentul. Cu mass-media nu e de joacă!

Un post de radio obscur anunță că în Japonia a explodat un mare reactor nuclear și sunt pe cale să căpieze și alte patru, chestiune în care, se pare, sunt implicate nu știu care organizații secrete, precum și guvernul mondial care conduce omenirea din umbră. Este posibil ca în orele următoare să obținem știri mai detaliate despre această întâmplare aproape banală, soldată doar cu câteva mii de morți.

Post-scriptum: este miezul nopții și încă mă mai frământă întrebarea dacă, de-a lungul zilei, i-a trecut lui Șchiopu usturimea de la lama de ras. Mă macină grija!... Mai ales că mâine va avea loc meciul... Toate posturile de emisie tac, de parcă e normal să taci în asemenea momente cruciale și de maximă importanță!...

CONFERINȚĂ despre Vlad Spinosul – ținută în fața unui public respectabil.

Într-o țară îndepărtată, trăia un domnitor care se numea Vlad Spinosul.

El a fost o personalitate nu numai complexă și interesantă, ci și eficientă și de o intransigență de netăgăduit. Dacă sistemul lui judiciar ar fi fost implementat pe scară largă, astăzi nu s-ar mai vorbi de hoți în parlament și parazitism social la tot pasul. Se pare însă că interesele partidelor din opoziție au prevalat atunci. Ca și în ziua de azi. Până la urmă, inamicii i-au făcut de petrecanie!

Din documente, se știe că toți aceia care furaseră, tâlhăriseră, cerșiseră sau invadaseră cu armatele lor granițele sfinte ale națiunii aveau parte de un spin. Popular, pentru că era puțin mai mare, spinul era denumit țepă. Se făcea din lemn de salcâm, întrucât acesta era nu numai foarte tare, dar se și găsea din belșug. Salcâmi creșteau peste tot, de unde și melodia „românul este frate cu salcâmul!“

Spinul era un par lung de vreo patru metri, bine șlefuit doar la vârf, unde era foarte ascuțit. Se folosea astfel:

condamnatul, oricât de tare se zbătea, era ținut de mâini și de picioare de patru haidamaci care, în prealabil, îl dezbrăcaseră la pielea goală. Alții, doi, se opinteau și îi împingeau spinul în fund, până ce vârful acestuia ieșea prin altă parte a corpului, de regulă prin spinare. În timpul ăsta, condamnatul avea voie să zică orice. Apoi parul era înălțat și înfipt în pământ, cu țepuitul sus, în vârf, asemeni unui drapel bătut de vânt. Totul în fața unui public larg, adus special ca să bage de seamă ce și cum. N-am știre dacă privitorii chiar se entuziasmau.

Unii condamnați erau norocoși, mureau imediat. Alții petreceau în vârful țepii ore, uneori și zile întregi. Îi ardea soarele, le ciuguleau pășările ochii, urlau, plângeau și promiteau că nu vor mai face ticăloșii în viața lor, că vor deveni cetățeni cuminți ai neamului. Nu e mare lucru să promiți!

Uneori spinul secționa măduva spinării condamnatului, întrerupând toate legăturile nervoase. Acesta nu mai simțea nimic. Nu plângea și nu țipa pentru că nu-l durea nimic. Stătea în vârful parului uneori și câte-o săptămână, povestea trecătorilor ce s-a întâmplat, le dădea sfaturi pentru viață și le cerea țigări. Spunea bancuri și mânca semințe.

Cronicile amintesc de două cazuri când înțepatul juca șah. Pokerul încă nu se inventase. Cronicarul descrie scena cu mult rafinament: la poala țepii exista un jucător, de fapt un spion trimis, evident, de sadicul domnitor. Acesta trebuia să raporteze despre comportamentul condamnatului, întrucât domnitorul tocmai scria un tratat despre psihologia proscrisilor, care n-a mai apucat să fie tipărit din cauza vitregiei vremurilor. Așadar, înțepatul, care nu se putea da jos, spunea de acolo, de sus, ce

și unde trebuie mutată piesa pe tabla de șah. De exemplu, mutare nebun la H4. Cel de jos, adversarul, ar fi putut să trișeze ca să câștige partida, să mute după bunul său plac piesele adversarului, dar frica de a nu ajunge și el hrană la ciori pe motiv de necinste era atât de mare, încât nici prin minte nu-i trecea să facă vreo măgărie.

În zilele noastre, salcâmi s-au rărit atât de mult! Nici n-am mai ști despre ei dacă nu ar fi unele documente vechi.